

Kázání pro Opatovice 15.11.2020, karanténní, Pavlův soud: (Sk 24,24-26,32)

biblická čtení: 1Pt 2,11-17; Sk 24,24-27; Sk 25,9-12; Sk 26,24-30

Milí bratři a milé sestry,

zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

Tuto neděli jsou na ČT2 od 10 hodin bohoslužby naší církve, což jistě mnozí z vás rádi využijí. Přesto vám posílám i své kázání. A opět se objeví i videozáznam na internetu.

Probíráme už delší čas Skutky apoštolské. Možná až příliš dlouho. Ale přeci jen - je to kniha o počátcích církve. Čtení této knihy je vlastně takovým návratem na začátek.

Přičemž hlavním účelem Skutků není podat přesnou historickou zprávu, ale předat nám to podstatné o církvi. O jejích základech. Na čem stála a stojí dodnes. A to nás vlastně zajímá víc než dějepisná přednáška.

Dostáváme se už téměř na konec Skutků apoštolských a tedy i na konec příběhu apoštola Pavla.

Mínulou neděli jsme byli svědky Pavlova soudu. Celý jeho proces však trval mnohem déle a v mnoha ohledech je podobný posledním hodinám Ježíše Krista. Také je souzen před radou na základě naprosto směšných obvinění. Pak se dostane před zástupce okupační moci, která se tváří, že přináší spravedlnost a mír, ale ani ta není schopna mu zjednat spravedlnost. Nakonec k soudu přizvou židovského krále. A nakonec nevinný není propuštěn.

Narozdíl od Krista však Pavel unikne ortelu smrti. Mnoho křesťanů té doby takové štěstí nemělo! Na popravišti skončil ne jeden z Ježíšových učedníků. A ještě si to považovali: „Já mohu pro Krista trpět.“

U Pavla nastal zlom někde v půlce procesu, kdy k němu ve snu přišel Ježíš a řekl: „Neztrácej odvahu! Jako jsi svědčil o mě v Jeruzalémě, tak musíš svědčit v Římě.“ Tedy - Ještě má nějaký úkol. A jestliže dosud Pavel pracoval s plným nasazením, nyní už opravdu všechen zbývajících čas využije jako čas darovaný. Myslím, že už ani nepočítá, že by ho někdy propustili. Využije však možnosti dál kázat o Kristu a to i svým soudcům a vězňům.

Je dost dobře možné, že kdyby zvolil méně provokativní téma, ještě by se z toho vysekal. To by ale ten darovaný čas trošičku promrhal. On ho využije pro Krista.

Obvinění jsou dost závažná: vyvolává nepokoje mezi židy, je vůdcem sekty a

ještě znesvětil chrám. Jinými slovy ohrožuje blahobyt a pokoj v Římské říši. Když ho necháme na svobodě, může někde způsobit rozbroje a vzpouru. A proto musí být zlikvidován.

Pavel to však snadno shodí ze stolu - „Zavolejte si kohokoliv z Jeruzaléma, jestli jsem někde vyvolával nepokoje, porušoval zákony nebo se i jen s někým hádal. A viděl mě snad někdo znesvěcovat chrám? Neviděl!“

Jak jsem říkal minule – Pavel nám ukazuje, že se můžeme bránit proti falešným obviněním. A dost pomáhá, když má člověk čisté svědomí. Pavel nedluží ani knížku z knihovny.

To je jeden z důvodů, proč máme žít příkladný život i podle světských měřítek. Když nám budou chtít nadávat a obviňovat nás, tak jim to neulehčujeme, Nedávejme jim záminku ani munici.

Když něco ukradne Pepa Vomáčka, ukradl to Pepa Vomáčka. Když to udělám já, tak to ukradl farář, a řekne se, že křesťani beztak kradou všichni.

Na to si máme dávat pozor.

Pavlův soud je tedy ukončen, protože jeho odpůrci nejsou schopni dát dohromady uvěřitelná obvinění. Kdo by však čekal, že Pavel bude omilostněn, toho soudce překvapí. Římský místodržící si Pavla nechá dva roky pod zámek. Jen tak.

Bez soudu, bez obvinění. Bez spravedlnosti.

Je fakt, že mu zařídí fešácký kriminál, ne nějakou vlhkou hladomornu. Dostane relativně důstojné podmínky a dokonce smí přijímat návštěvy. Takže může dál sloužit evangeliu pokoje. A tak píše, káže, mluví s lidmi... To není špatné, ale vyhlídka na propuštění nikde.

On ten místodržící Felix byl pěkný mizera. Tvrdý, nespravedlivý a úplatný.

Dost na tom, že Pavla nedal hned popravit. Avšak aby potěšil velekněze, nechal Pavla pod zámek na neurčito. Ledaže by Pavel strčil ten správný obnos do té správné kapsy.

Je to zajímavý náhled do dobové politiky. Římané tvrdili, že přináší spravedlnost, mír a pořádek celému světu. Jestli to vypadalo takhle, tak není o co stát.

Jedná se o klasický problém kolonialismu. Podobně Angličané, Francouzi a další se tvářili, že přináší civilizaci do zapadlých krajín. A skutečně přinesli leccos dobrého stejně jako Římané. Ale nakonec si to většinou pokazili politikařením, úplatností, neschopností a hrubým nepochopením pro místní kulturu. A když se provalilo, že nejsou takoví borci, jak o sobě tvrdili, znamenalo to zpravidla konec jejich nadvlády. V Izraeli to nebylo jinak, ale to už je jiná historie.

Velečtý Felix si i s manželkou dokonce přišel Pavla jednou poslechnout. A zdá se, že na něj jeho slova zapůsobila. Jenomže pak Pavel začal mluvit o

vzkříšení a s tím souvisejícím soudu. Mluvil o spravedlnosti a zdrženlivosti. A Felix pocítil úzkost. Ani v jednom příliš nevynikal a dobře to věděl. Víckrát si Pavla poslechnout nepřišel.

Je tak krásným příkladem člověka, kt. je konfrontován se svým hříchem. Pozná ho. Uvědomí si, co dělá špatně. Ale místo aby se to pokusil napravit, radši to vytěsni a dál se tváří, že se nic neděje.

Místodržící Felix ale nakonec způsobil tolik přešlapů, průšvihů a pochybných kauz, že ho Římané sami odvolali. Přišel nový místodržící. A co teď s tím příslovečným „kostlivcem ve skříni“ totiž s Pavlem? Velekněží se chopili příležitosti a navrhli obnovení soudu. Zní to dobře. Až na to, že plánovali Pavla cestou zavraždit.

A já pořád nemůžu pochopit, že je tak moc štvál, aby porušili i nařízení Mojžíšova zákona a uchýlili se k vraždě. Lidská nenávist je hrozná věc. Pavel to asi tuší a zároveň už má plné zuby nekonečného věznění. A tak využije poslední možnost: „Jsem souzen před Římským soudem za zločiny proti Římu a proto se odvolávám k císaři.“ - To bylo výsostné právo Římského občana. Jen nemálo lidí mělo tehdy tuhle možnost, a Pavel mezi patřil.

Pro místodržícího tím vyvstává nový problém: „musím císařskému soudu napsat, z čeho je obviněn a já vlastně nevím.“ - Je s podivem, když neměl žádné konkrétní obvinění, že Pavla rovnou neosvobodil.

Trn z paty mu vytrhl Agrippa. Vnuk krále Heroda, který pod kontrolou Římanů vládl pár městům kdesi v okolí Izraele. Při líčení jeho rodinného života bych se musel pořádně červenat, mezi židy byl za vyvrhela, ale přeci jen rozuměl jejich zvykům a náboženství a tak ho místodržící požádal o radu.

Král si tedy přišel Pavla poslechnout. Jako žid jeho slova pochopil. Ale také si je nevzal k srdci.

Zní spíš pobaveně: „No málem bys mě Pavle přesvědčil, abych se stal křesťanem.“ - Ale jenom málem.

Pro nového Římského místodržícího byla Pavlova obhajoba naprostým blábolem. - všechny ty řeči o Bohu, zákonu a víře...

A teď si vemte, že takový člověk měl být správcem Izraele, kde bylo náboženství zásadní téma. To nemohlo skončit dobře.

V tuhle chvíli by snad i Pavla propustil jako neškodného blázna, jenomže Pavel se už odvolal. Pro místodržícího dobrá příležitost, jak se zbavit odpovědnosti.

Je ale docela dobře možné, že v místodržícím Festovi a králi Agrippovi to nějaký dojem zanechalo. Podobnými setkáními se evangelium tak nějak propašovalo k těm nahoře, kam by se jinak nedostalo. A zapůsobilo tam dobrým dojmem. Přinejmenším tím, že křesťané jako takoví nepředstavují

problém. Nejsou povstalci a zločinci.

Pavel tedy využil příležitost a zasel alespoň semínko.

A Pavlův soud se stal po staletí povzbuzením pro ostatní křesťany, aby se nebáli svědčit o evangeliu i před soudy a úřady. Aby byli přímí a otevření. Pokud mají čistě svědomí, pak i evangelium z jejich úst samo o sobě může zapůsobit dobře.

Milý Bože, děkujeme, že tvé slovo si umí najít cestu i přes zdánlivě hluché uši a zatvrzelá srdce. Děkujeme, že tvé slovo volá každého člověka k nápravě a dává naději i tam, kde se vše zdá marné.

A prosíme dej, ať evangelium z našich úst nezni odpudivě a nedůvěryhodně.

Prosíme, ať pro naše osobní chyby, není zatracována tvá církev.

A přijmi také naše prosby za lidi kolem nás. Za lidi vystrašené, opuštěné. Za lidi v nouzi. Za chudé, nespravedlivě souzené a taky nemocné.

Prosíme za politické vězně jako byl Pavel. Prosíme za ty, kt. bojují za svobodu a demokracii jako studenti 17. listopadu – aby jejich boj nebyl marný.

A prosíme i za ty, kdo se smířili s nespravedlností. Za ty, kdo jí působí. Za ty, kdo druhým ubližují. Za ty, kt. si tvá slova nepouští k srdci. Prosíme dotkni se i jich.

A vyslyše modlitbu, kt. nás naučil tvůj Syn... (Otčenáš)

ohlášky:

- bohoslužby naší církve tuto neděli v 10 hodin na ČT2
- videozáznam bohoslužeb Opatovického sboru naleznete na našem youtube „evangelici opatovice“ (https://www.youtube.com/channel/UCt_IREiPdLT08nrVlFUZcCg) – odkaz je i na sborových stránkách
- opatření se rozvolňují, ale kdy povolí kostel, nevíme. Zatím tedy i příští neděle proběhne tímto způsobem.
- A protože jsme přišli o svátek Dikčinění, bude příští neděle věnována právě jemu. Připravím i nějaké rekvizity, a tak video z bohoslužeb na příští neděli bude tak trochu i pro děti.
- ve čtvrtek proběhla biblická hodina online (přes počítač) a docela to šlo, takže pokud se situace brzy nezlepší, uděláme další.

poslání: Ř 12,17-19

požehnání: A pokoj Boží převyšující každé lidské pomyšlení budiž se všemi námi. Amen.